

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμημένον ὑπὸ τοῦ Ἑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξέμνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.
ΒΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίαι φράγκα γαλλικὰ 60, Ἐξέμνην 35 καὶ τρίμηνην 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίαι δολλάρια 4, Ἐξέμνην 2 καὶ τρίμηνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν τὴν Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν τὴν οἰκονομικῶς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 9 Σεπτεμβρίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 41

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΠΟΥΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Τι λέτε, κυρία; Εἶναι ἓνα ὠραῖο κοττερὰκι, στερεὸ, καλατάξιδο. Μπορεῖ νὰ κάνην πολὺ μακρύτερα ταξίδια ἀπ' αὐτὸ πού ἔκαναν σήμερα. Καὶ σὲ λίγο θὰ τὸ ἴδῃτε; γιατί, ὁπσοὺ σὰς τῆλεγα, νά, ὁ ἀνεμος σηκώθηκε. Κοιτάξτε, τὰ δέντρα κουνιῶνται, πρόσθεσε ρίχνοντας μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο πού ἔβλεπε στὸν κήπο. Σὲ δυὸ ὥρες, τὸ πολὺ, ὁ κύριος Ριχάρδος θὰ εἶναι ἐδῶ.

— Τὸ πιστεύεις στ' ἀλήθεια, τὸ πιστεύεις, Πέτρο; ρώτησε ἡ κυρία Βάν-Κούρτ, ξαλαφρωμένη ἀπ' τὴν ἀνησυχία της.

— Τὸ πιστεύω, κυρία, στ' ἀλήθεια τὸ πιστεύω. Τῆ στιγμῇ πού ὁ ἀνεμος ἀρχίζει πάλι νὰ φυσᾷ — κι' αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ μὲ τὸ ἠλιοβασιλεῖμα — ὁ κύριος Ριχάρδος θ' ἀνέβῃ μὲ μεγάλη εὐκολία τὸ ποτάμι.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔδωκε ὁ Πέτρος μεγάλη ἐλπίδα κι' ἀνακούφιση στὶς ἀνήσυχες γυναῖκες. Μιὰ ὥρα ὅμως ἀργότερα πῆγε στὴν κουζίνα κι' ἀνακαίνασε στὴ Βιργινία τοὺς φέδρους του.

— Ὁρατα εἶμαστε τώρα, τῆς εἶπε. Πρῶτα φοβόμουν μήπως δὲν ἔχουν ἀνεμο γιὰ νάρθουν, καὶ τώρα, μοῦ φαίνεται, θάχουν περισσότερο ἀπ' ἔσο τοὺς χρειάζεται. Δὲν πιστεύω νὰ γελιέμαι, Βιργινία. Φοβᾶμαι πὼς θάχαυμε θέλα δυνατῆ. Μὰ ὅ,τι κι' ἂν

τύχη, νὰ θυμάσαι πάντα πὼς πρέπει νὰ μιλάμε καὶ νὰ φερόμαστε ἴσάν νὰ εἶμαστε ἐλότιστα ξένοιαστοὶ γιὰ λογαριασμό τους, γιατί ἄλλοιως θὰ τὰ σατίσῃ κι' ἡ κυρία Κίνσεϋ, καὶ τί θ' ἀπογίνῃ μὲ τὴν κυρία Κούρτ πού κλαίει κι' ἀναστενάζει καὶ χτυπιέται.

— Ἡ κακομοῖρα ἡ κυρία, εἶναι κι' αὐτὴ ἀνήσυχη γιὰ τὸ γιῶτ της.

— Ἡ μὴς Μάργκκαρετ εἶναι περισσότερο ἡσυχῆ, συνέχισε ὁ Πέτρος. Μὰ ἔχω τὴν ἰδέα πὼς τὸ κάνει γιὰ

νὰ μὴ φανῇ στὴ μητέρα της ὅτι κι' αὐτὴ φοβάται. Ἄμα ἴδει ὅμως τὴν ὥρα νὰ περνᾷ, καὶ τὸν καιρὸ νὰ χαλάῃ καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ πίσω ὁ κύριος Ριχάρδος, δὲ θὰ μπορέσῃ κι' αὐτὴ νὰ κρατήσῃ τὰ κλάμματά της.

— Δὲν σοῦ λέω, θὰ στενοχωρηθῶ πολὺ ἂν πάθῃ κανένα κακὸ ὁ κύριος Ριχάρδος, εἶπε ἡ Βιργινία. Μὰ περισσότερο ἔνοια ἔχω γιὰ τὴ Μπέττυ. Γιὰ κείνη καὶ γιὰ τὸ Ἰξάκ. Τι νὰ μοῦ ἀπόγιναν, τὰ πουλᾶκια μου. Ἡ

— Ἐλπίζω πὼς θὰ βρισκωνται ἐδῶ προτοῦ ξεσπάσει ἡ μπόρα γιὰ καλὰ, εἶπε ὁ Πέτρος. Μὰ κοίταξε, Βιργινία. Κοίταξε τὰ σύγνεφα πὼς μα-

Ἡ Μάργκκαρετ γονάτισε κοντὰ στὴ μητέρα της... (Σελ. 482, στ. γ')

Ζεύονται εκεί πάνω στο βουναλάκι. Νά δώση ο Θεός να μη βρίσκονται πιά στη θάλασσα!

— Οι κυρίες θά φάνε εδώ; ρώτησε η Βιργινία ξαναγυρίζοντας στις κατασρόλες της.

— Τό φαντάζομαι, έκτος αν φύγουν προτού ν' αρχίση η βροχή. Μά φοβάμαι πως είναι κιάλας πολύ άργά για να ξεκινήσουν να πάνε σπίτι τους.

Πραγματικά ο ουρανός μαύριζε από τη μιά στιγμή στην άλλη. Τά σύννεφα, βαρεία και πελώρια, έχουν κλείσει όλο τον όρίζοντα. Κι' έμοιαζαν σά να κυνηγούνταν μεταξύ τους, ποιό θά προφτάση να σκεπάση τό λίγο που έμεινε ακόμη γαλανό.

Εκείνη τη στιγμή η Νόρα, η καμαριέρα, ήρθε να είδοπατήση πως η κυρία Βάν Κούρτ κι' η κόρη της θά έμειναν και για τό φαγητό. Έλιπάζαν πως μ' αυτόν τον τρόπο θά είχαν γρηγορώτερα νέα. Γιατί ο Ριχάρδος θά οδηγούσε πρώτα τά παιδιά στο Ντένιστον προτού να γυρίση στο σπίτι του.

— Οι καϊμένες οι κυρίες είναι σ' έλεεινή κατάσταση, είπε η καμαριέρα. Η κυρία Βάν-Κούρτ δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να κλαίη και να λέη: «Παιδί μου, δυστυχισμένο μου παιδί». Η μίς Μάργκαρετ κάνει ό, τι μπορεί για να δώση κουράγιο στη μητέρα της, μά ο καθένας τό βλέπει πως κι' αυτή δεν είναι λιγώτερο ανήσυχη, είναι η καϊμένη χλωμή σάν πεθαμένη και με κόπο κρατάει τά δάκρυά της. Η κυρία Κίνσεϋ είναι κάπως πιο ήσυχη και συλλογιέται περισσότερο την Μπέττυ και τον Τζάκ. Οι κυρίες θέλουν να σάς δούν, κύρ Πέτρο.

Ο Πέτρος πήγε στο σαλόνι με τό σκοπό τά πη ό, τι νόμιζε πως θά μπορούσε να καθησυχάση κάπως την άγωνία τους.

— Αν είναι θύελλα; απάντησε όταν τον ρώτησε η κυρία Βάν-Κούρτ. Έ, και βέβαια είναι θύελλα, η μάλλον μπόρα, μά πολύ δυνατή μπόρα. Μά με τέτοια πράγματα δεν τά χάνει ο κύριος Ριχάρδος. Έχουν ιδεί πολύ χειρότερα τά μάτια μου, όταν ήμουν ναυτικός, κι' είμαι βέβαιος ό, τι κι' αυτός θά έχει δει χειρότερα. «Όστόσο, κι' εγώ τώρα βρίσκουμαι μπροστά σάς γερός, κι' εκείνος θά βρίσκεται εδώ άπόψε η αύριο. Ο γιός σας, κυρία, θά είδε τον καιρό που χαλούσε. Και θά πήγε κάπου να ποδίση όσωπου να περάση η μπόρα και τώρα θά κάθεται στο τραπέζι και θά τρώη μαζί με τη μίς Μπέττυ και τον κύριο Τζάκ. Όταν είναι κανείς

στη θάλασσα, ξέρετε, κυρία, βλέπει τη μπόρα που έρχεται από πολύ μακριά κι' έχει καιρό να κρυφτή κάπου.

— Ο Πέτρος έχει δίκιο, κυρία, συμφώνησε κι' η κυρία Κίνσεϋ. Δίχως άλλο ο κύριος Ριχάρδος θά έτρεξε σε κάποιο λιμανάκι της παραλίας κι' αν δεν έρθη άπόψε θά τον δούμε δίχως άλλο αύριο να φθάνη πρωί-πρωί.

— Έτσι είναι, είπε κι' ο Πέτρος. Τό ήσυχο ύφος του Πέτρου κι' η ψυχραιμία που μιλούσε έφεραν κάποιον θάρρος στην καρδιά της μητέρας και της κόρης. Οι τρεις γυναίκες κάθισαν στο τραπέζι με την ιδέα πως οι ταξιδιώτες βρίσκονταν βολεμένοι σε κάποιο περιποιημένο ξενοδοχείο όπου θά περνούσαν τη νύχτα τους. Δίχως άλλο άπ' ώρα σ' ώρα θά έρχόταν κι' ένα τηλεγράφημα από μέρους τους για να τις καθησυχάση.

Μά οι ώρες περνούσαν και τό τηλεγράφημα δεν έρχόταν. Ο καϊμένος ο Πέτρος γύρισε πίσω στην κουζίνα για να ξελαφρώση την καρδιά του στη μαγειρίσα.

— Η θύελλα αυτή θά είναι φοβερή στη θάλασσα, της έλεγε, κι' η βαρκαούλα όπου βρίσκονται δε θά μπορείση ν' άνθέξη σε τόσον άέρα ούτε να περάση τον πορθμό. Σ' αυτό τό μέρος θά είναι τώρα, γιατί αν είχαν μπει στο ποτάμι προτού να χαλάση ο καιρός, τούτη την ώρα θά βρίσκονταν κιάλας εδώ.

— Ο Θεός κι' όλοι οι άγιοί να τά προστατεύουν τά καϊμένα τά παιδιά μου! άναθέναξε η Βιργινία βγάζοντας από τό φοβηρό μιά λαμαρίνα με ροδοψημένα μπισκότα. «Όσο σκέπτομαι πως μπορεί να μην τά ξανακρίω ποτέ!.. Μά είναι αυτό μυαλό, να βρίσκονται άνθρωποι και να βγαίνουν μέσα σε μιά καρυδότσουφλα, που κινδυνεύει να γυρίση ανάποδα μ' ένα φύσημα, και να μην προτιμούν να μείνουν στα σίγουρα, στη στεριά, σ' ένα τόσο ώρατο σπίτι σάν κι' αυτό! Δεν σου λέω σάν είναι άνάγκη να ταξιδέψης. Μά να πές να πνιγής στα καλά καθούμενα, αυτό πιά είναι από τ' άγγραφα!

Η γαλήνη που είχαν φέρει στην καρδιά της Μάργκαρετ και της μητέρας της τά καθησυχαστικά λόγια του Πέτρου, δεν κράτησε πολλή ώρα. Δεν μπορούσαν να μη σκέπτονται εκείνους που έλειπαν και μόλις άγγιζαν τά ώραια φαγητά που είχε έτοιμάσει η Βιργινία.

— Αν βρίσκονται, σε ξενοδοχείο επαναλάμβανε κάθε τόσο η κυρία

Βάν-Κούρτ, τότε πως ο Ριχάρδος δε μάς έστειλε τηλεγράφημα άφου θά ξέρη την άγνοηχία μας;

Η Μάργκαρετ έβρισκε ένα σωρό δικαιολογίες που όυτε κι' η ίδια δεν τις πίστευε. Μπορεί ο υπάλληλος να μη τό έστειλε άμέσως, μπορεί τό τηλεγράφημα να ήταν μακριά. Έδτυχώς ο Πέτρος έδωσε με άκανοποιητική εξήγηση:

— Όταν είναι θύελλα, ο τηλεγράφος δεν λειτουργεί, τούς είπε.

— Άλήθεια, έκανε η Μάργκαρετ, τό είχα ξεχάσει!

— Οι δυό γυναίκες πήραν πάλι κάποια έλπίδα, μά δεν άργησαν να τη χάσουν, γιατί καθώς σηκόνονταν από τό τραπέζι μά έκτυφλωτική άστραπή φωτίσε τό σπίτι συνοδευόμενη από τρομαχτική βροντή κι' από μιά βροχή σά χειμάρρο, δείχνοντας πως η θύελλα ξανάρχιζε με νέα δύναμη. Η Μάργκαρετ είχε γονατίσει κοντά στη μητέρα της που την έσφιγγε τρυφερά επάνω της λέγοντας άνάμεσα στα δάκρυά της:

— Παιδί μου, δυστυχισμένο μου παιδί.

Η κυρία Κίνσεϋ ήταν πιο ήσυχη και γιατί είχε χαρακτηρα λιγώτερο έκδηλωτικό και δεν άφηνε τον έαυτό της να παραδίνεται τόσο εύκολα στη θλίψη του, κι' από τό άλλο μέρος γιατί μ' όλο που άγαπούσε πολύ και την Μπέττυ και τον Τζάκ, δεν τά είχε όσο τόσο παιδιά της. Η στοργή που έννοσθε γι' αυτά δε μπορούσε να παραβληθί μ' εκείνη που αισθανόταν η κυρία Βάν-Κούρτ για τό γιό της κι' η Μάργκαρετ για τον άδελφό της. Η άγωνία της δεν μπορούσε να είναι η ίδια με την άγωνία της μάνας και της αδελφής.

Όστόσο, άκριβώς επειδή βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση, μπορούσε να τις περιποιείται και να τις άνακουφίξη, να τις παρηγορή με λόγια γεμάτα έλπίδα και θάρρος, και καθώς η βροχή εξακολουθούσε να πέφτη μ' όρμη, τούς πρότεινε να μείνουν και να κοιμηθούν στο Ντένιστον.

Οι δυστυχισμένες γυναίκες δέχθηκαν την πρόσκλησή της. Μά ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν άποφάσισαν νανεθούν στο δωμάτιο που τούς είχαν έτοιμάσει.

— Μπορείτε να κοιμηθίτε ήσυχες, τούς είπε ο Πέτρος που τον φώναζαν για τελευταία φορά. Είμαι άπολύτως βέβαιος πως και τά παιδιά και ο κύριος Ριχάρδος και όλοι όσοι ήταν με τη «Φτερωτή» βρίσκονται γεροί και άσφαλισμένοι και κοιμούνται κιάλας στα κρεβάτια τους. Τό

Ο ΜΑΝΤΑΠΟΛΑΜΗΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'

Έσείς τώρα θά λέτε: «Πάει ο Μανταπολάμης, χάθηκε!..». Έ λοιπόν όχι! Όποιος έχει θάρρος, έξυπνάδα και λίγη τύχη, δε χάνεται ποτέ. Έτσι και τώρα ο Μανταπολάμης. Έκαμς θάρρος και δε φοβήθηκε τους κροκόδειλους. Για καλή του τύχη, είχαν μαζευτεί και στοιβαχτεί τόσο πολλοί σ' εκείνο τό μέρος του παραπόταμου, ώστε δε μπορούσε να κουνηθί έλευθερα κανένας. Κι' ακόμα σημάτιζαν σάν ένα γεφύρι από τη μιάν άχθη του παραπόταμου ως την άλλη. Όλ' αυτά, ο Μανταπολάμης, με την έξυπνάδα του, τά είδε, τά κατάλαβε στη στιγμή. Κι' είπε με τό νού του: «Θά περάσω!».

Και παίρνει φόρα. Τρέχοντας σά σαίτα, πατώντας από κεφάλι σε κεφάλι και από οράχη σε οράχη, περνά σ' ένα λεπτό τό γεφύρι των κροκόδειλων, χωρίς να προφτάση κανένας απ' αυτούς να ξεμπλέξη απ' τους άλλους και να τον άρπάξη. Φτάνει έτσι στην άλλη άχθη, τρέχει ακόμα λίγο και στέκεται για να ανάσπνη.

«— Πάει ο μάζες, μάς έφυγε!» λένε τώρα οι κροκόδειλοι μεταξύ τους. Κι' ο ένας τά ούρνει στον άλλον: «Έσύ φταις! Έσύ έπρεπε να τον άρπάξης την ώρα που με στοιμωνες και δε μάφινες να κουνηθώ...»

Άμ' οι έχθροί; Τι κάνουν οι καιοί Άραπάδες σ' αυτό τό διάστημα; Τρέχουν κι' αυτοί. Φτάνουν κοντά στο ποτάμι. Βλέπουν τό Μανταπολάμη που τό περνά, πατώντας πάνω στους κροκόδειλους. Άλλ' αυτοί τους φοβούνται. Είναι πολλοί, κάποιον από δαύτους θάρραψη κανένας κροκόδειλος. Μά κι' οι κροκόδειλοι έχουν πάρει τά μέτρα τους. Δεν είναι πιά τόσο στοιβαγμένοι, έχουν άραιώσει. Ά, δεν την ξαναπαθαίνουν...

Οι Άραπάδες, άπελπισμένοι, έτοιμάζονται να γυρίσουν πίσω. Άλλά εκείνη τη στιγμή βλέπουν στο ποτάμι μιά πηρόγα. (Πηρόγες είναι οι βάρκες των Άραπάδων). Μπαίνουν μέσα και γρήγορα-γρήγορα λάμνουν με τό κουπί, για να φτάσουν στην άντικρουή άχθη.

— Ό, δυστυχία μου! λέει μέσα του ο Μανταπολάμης που τούς βλέπει. Πάλι αυτοί! Δε γλύτωσα λοιπόν; Και τό βάνει στα πόδια. Τρέχοντας, βρίσκεται μπροστά στο κατώστημα της Έταιρείας—τό μόνο εύρωπαϊκό σπίτι που υπάρχει ανάμεσα στις άράπικες καλύβες του Αίμποπου. Δε χάνει καιρό και, χωρίς να γυρεύει πόρτα για να μπη, σκαρφάλωνει στη σκεπή από τό νεροσωλήνα που φτάνει ως κάτω.

Τόν είδαν άραγε οι Άραπάδες που σκαρφάλωσε; Δεν ξέρει κι' αυτός. Για καλό και για κακό όμως, θέλει να κρυφίη καλύτερα και χώνεται μέσα σε μιά καμινάδα, που χάνει κει-πάνω στη σκεπή. Η καμινάδα είναι πλατειά, ο Μανταπολάμης είναι άδύνατος και τον χωρεί. Άλλά δεν μπορεί ούτε να πατήση καλά, ούτε να σταθί μέσα στην καμινάδα.

Γιατί, μαζί με τό σπόρο της φθοράς, φέρνεις μέσα σου και τό σπόρο της Άθανάσιας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
"Όταν πέρασε από τους δρόμους του Τρεπόρ, με τον Γιάννη στο πλευρό του, όλος ο κόσμος ένοιωσε βαθιά συμπάθεια και οίκο βλέποντάς τον.

Μπορεί να φάνηκε άλλοτε σκληρός και κακός, μα η αλήθεια ήταν πως ο Θεός τον είχε τιμωρήσει βαριά. Ο Μαθιός Μπρινιόν δεν ήταν τώρα πια παρά ο Ίσκιος του εκουτου του.

Ώστόσο, όταν μπήκε στο σπίτι του, στην κατοικία αυτήν όπου επί τόσα χρόνια είχε κάνει τον ανεψιό του να περάσει μια τόσο σκληρή ζωή, το πρόσωπό του έλαμψε.

Δίχως να έχει πει τίποτε σε κανέναν, κατά βάθος φοβόταν μήπως ο Γιάννης είχε αναγκασθεί να πουλήσει κανένα επιπλο για να τα βγάλει πέρα.

Μα όχι! όλα βρισκόταν εκεί, στη θέση τους: το παλιό δρόνι-ρολόι, το μεγάλο σκαλιστό έρμάρι, το βαρύ τετράγωνο τραπέζι. Και όλα περιποιημένα, γυαλισμένα, πεντακάθαρα.

Ο Γιάννης ήθελε να είναι ελο το σπίτι συγυρισμένο για την υποδοχή του νοικοκύρη του και είχε βαλθεί με τα όλα του.

Αυτό όμως ήταν ένα πράγμα που δεν τέλειζε ο Μαθιός Μπρινιόν.

"Έπεσε σ' ένα σκαμνί κοντά στο τζάκι, τράβηξε τον Γιάννη κοντά του, και κοιτάζοντάς τον κατά μάτια, ενώ χοντρά δάκρυα κυλούσαν στα γέριμα μάγουλά του:

— "Ω, Γιαννάκη μου, τραύλισε. Με συγχώρησε λοιπόν για δ, τι σου έχω κάνει.

Ο Γιάννης τον κοίταξε χαμογελώντας, κι' ύστερα έπεσε στην αγκαλιά του και τον έσφιξε με όλη του τη δύναμη.

— Αυτά πάνε, πέρασαν, φώναξε. Όλα τα παλιά ξεχάστηκαν. Άς μην τα συλλογίζομαστε πιά.

Δίγη ώρα αργότερα, γελαστοί κι' οι δυό τους, βρισκόταν καθισμένοι στο τραπέζι ο ένας αντίκρυ στον άλλον και έτρωγαν με μεγάλη δρεξη μια ροδοψημένη όμελέττα με λαρδί, συζητώντας εύθυμα:

— "Ω, αν ή Σούζη, ο κύριος Φουρβιέρ και ο γιατρός Ντερίθ βρισκόταν κι' αυτοί εκεί, ή εύ-

τυχία κι' ή χαρά του Γιάννη θα ήταν απόλυτες. Μα το κοριτσάκι άργησε ακόμη να γίνει έντελώς καλά και έπρεπε να περιμένει και να έχει όμοιονή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' "Η επιστροφή

Πέρασε ο Μάρτης κι' ύστερα ο Απρίλης χωρίς να συμβη τίποτε το εξαιρετικό στον Γιάννη. Ο καπετάνιος και οι ναυτες της «Ωραία του Τρεπόρ» τον λάτρευαν και ο παπα-Μανώλης ήταν ένθουσιασμένος με τις προόδους του στα γράμματα.

Τα νέα που έρχονταν από την Ιταλία σ' αυτό το διάστημα ήταν εξαίρετα. Η Σούζη ήταν πια έντελώς

καλά και δεν υπήρχε πια κανένας φόβος μήπως ξανακυλήσει.

Ο Γιάννης δεν μπορούσε πια να κρατήσει την άνωπομνησία του.

Στις 30 Απριλίου επιτέλους έφθασε ένα γράμμα στον μπάρμπα-Μαθιό άναγγέλλοντάς ότι οι τρεις εξόριστοι θα ξαναγύριζαν για να εγκατασταθούν πια όριστικά στη βίλλα τους κατά την πρώτη βδομάδα του Μαΐου.

Τούτη τη φορά ο Γιάννης βρισκόταν στους ουρανούς, και ή ημέρα που πέρασε φαρεύοντας με την «Ωραία του Τρεπόρ» του φάνηκε μια από τις όραιότερες της ζωής του.

Κατά τις έξη το βράδυ, όταν γύρισε στο σπίτι του μπάρμπα του, τραγουδούσε σαν πουλάκι, και από τη χαρά του πετούσε το σκούφο του στον άέρα και πηδούσε για να τον ξανατασκάσει.

Λίγες ημέρες ακόμη κι' ή εύτυχία του θα ήταν απόλυτη.

Πραγματικά, ο καπετάν Μαθιός δεν ήταν πια ο ίδιος άνθρωπος που ήταν άλλοτε. Ανάμεσα σε θεο και σε ανεψιό βασιλευε τώρα ή πιό θερμή αγάπη κι' οικειότης. Αν τους ήξερε κανένας άλλοτε και τους ξανάβλεπε τώρα, δεν θα μπορούσε να τους αναγνωρίσει.

Για να ευκολύνη κάπως τον Γιάννη, ο καπετάν Μαθιός είχε πουλήσει το καΐκι του και είχε πάρει κάμποσα χρηματάκια, γιατί παρά τη μεγάλη κακοπάθεια που είχε περάσει το σκάφος και το κατάστρωμα της «Χελιδόνας», δεν είχε πάθει καμιά άβαρία.

Ύστερα ο γερο-φαράς έφαξε κι' αυτός να βρή καμιά δουλειά: έπλεξε δίχτυα, μπάλες χαλασμένες τράτες, έρραβε πανιά, έβγαине στο παζάρι και καθόταν και πουλούσε φάρια, έκανε τέλος πάντων ένα σωρό μικροδουλίτσες που γι' αυτόν ήταν εύκολες και που τους βοηθούσαν να περνούν κάπως πιό άνετα.

Και ο Γιάννης με τον καιρό άρχισε ναγαπά τον θεό του και ο θεός λάτρευε τον ανεψιό του.

Και για τον Γιάννη ήταν ή μεγαλύτερη χαρά να γυρίζει το βράδυ σπίτι του, άκούγοντας στην τσέπη του να κουνουνίζη ή άμοιδή των κέπων του.

Καθισμένος στο κατώφλι της πόρτας, με την πύκα στο στόμα, ο μπάρμπα-Μαθιός τον περιέμενε χαμογελώντας, και ύστερα έμπαιναν μαζί στο σπίτι πιασμέ-

νοι χέρι με χέρι. Ώστόσο εκείνο το βράδυ γυρίζοντας ο Γιάννης άπόρησε μη βλέποντας το θεό του να κάθεται και να καπνίζει στο κατώφλι. Άνήσυχος τάχυνε το βήμα του και όταν έφθασε μπροστά στην πόρτα στάθηκε και τέντωσε ταύτί του.

"Ήχος από συνομιλία έφθασε σ' αυτιά του. Μ' ακόμη μεγαλύτερη άπορία και με κάποια ταραχή ο Γιάννης άνοιξε άποφασιστικά την πόρτα και μπήκε μέσα στην κάμαρα, μα τότε μια φωνή, μια φωνή χαράς και έκπληξης βγήκε από τα χείλη του.

Στη μέση της κάμαρας βρισκόταν το τραπέζι στρωμένο, και γύρω άπ' αυτό το τραπέζι, έκτός από το θεό του, ο Γιάννης είδε καθισμένους τον παπα-Μανώλη, τη Σούζη, το γιατρό Ντερίθ και τον πλοίαρχο Ντερίθ που τον κοίταζαν γελώντας και του άπλωναν τα χέρια.

Η έκπληξη, ή χαρά, ή συγκίνηση τον κρατούσαν καρφωμένο στη θέση του και τότε είδε τη Σούζη να σηκώνεται και να προχωρή προς το μέρος του. Μα μια Σούζη άλλαγήμενη, όχι πια το καχεκτικό και δύσμορφο παιδί που είχε γνωρίσει άλλοτε, μα ένα κοριτσάκι όμοιο σαν το τριαντάφυλλο και ίσιο σαν το κυπαρίσσι, που του άπλωνε τα χέρια λέγοντας του με τη γλυκειά και άρμονική φωνή της:

— Λοιπόν, Γιάννη: Δέν έρχεσαι να με φιλήσης;

Δέ χρειάζόταν κι' άλλο για να συνέλθη ο μικρός. Την άλλη στιγμή βρισκόταν κιόλας στην αγκαλιά των άγαπημένων του φίλων που για κάμποσο καιρό είχε φοβηθεί πως δέ θα ξανάβλεπε πια ποτέ.

Όταν πέρασε ή πρώτη συγκίνηση και έλοι κάθησαν ήσυχοι κι' εύχαριστημένοι γύρω από το τραπέζι, τότε έμαθε ο Γιάννης πως ή Σούζη είχε περάσει μια εξαιρετικά επικίνδυνη έγχείρηση που ύστερα άπ' αυτό την νόμιζαν πως θα την έχαναν. Εύτυχώς όμως οι φόβοι τους δεν πραγματοποιήθηκαν και το αποτέλεσμα ήταν σωτήριο για την υγεία της μικρής άρρωστης.

Ήταν λοιπόν γραφτό ύστερα από τόσες θλίψεις και άπογοητεύσεις να γνωρίση ο Γιάννης και όλες τις χαρές. Πραγματικά, τί περισσότερο μπο-

ρούσε να ζητήσει τούτη τη στιγμή; Και καθώς έκανε αυτή την παρατήρηση στη Σούζη:

— Τι μπορείς να ζητήσεις; Έκανε το κοριτσάκι χαμογελώντας. Να ανάλαβη ο γιατρός, το μέλλον σου, να σε βοηθήσει να σπουδάσης και να σε κάνη να γίνης άξιωματικός όπως ο άγαπημένος μου πατερούλης.

— Κι' αυτός είναι ο σκοπός μου, Γιάννη, είπε ο γιατρός Ντερίθ, αν το επιτρέψει ο θεός σου. Το ξέρεις ότι τώρα και κάμποσα χρόνια έχασα ένα αγοράκι που θα είχε σήμερα την ηλικία σου. Άν ο θεός σου δέ-

Μα ο μικρός μουσος δεν τον άφησε να προχωρήσει. Και πηγαίνοντας κοντά του, του έπιασε το χέρι και του είπε:

— Και ή δική σου εύτυχία, μπάρμπα-Μαθιέ;... αυτήν δεν τη σκέπτεσαι; Μ' αν σε αφήσω εγώ, τί θάπογίνης όλομνάχος; Όχι, δεν μπορώ να σ' εγκαταλείψω. Εύχαριστώ πολύ τον καλό γιατρό για όσα ήθελε να κάνη για μένα, αλλά το καθήκον μου είναι να μείνω κοντά σου, μαζί με σένα που τώρα δεν μπορείς να ζήσης μοναχός.

— Και ποιος λέει πως θα ζήση όλομνάχος; Έκανε ο κύριος Φουρβιέρ. Ποτέ δεν έγινε τέτοια συζήτηση. Ο γιατρός Ντερίθ θα φροντίσει για σένα, μα εγώ θα φροντίσω για το θεό σου. Έχω ανάγκη από έναν έπιστάτη για ένα μεγάλο κτήμα που άγόρασα τώρα στη Νίκαια. Θα έρθη να καθήση μαζί μας, και μαζί σου, γιατί θα έρχεσαι συχνά να τον βλέπης όταν έχεις διακοπές. Δέ θα είσαστε χωρισμένοι παρά την έποχή που θα κάνης τις σπουδές σου, γιατί πρέπει να γίνης άντρας, Γιάννη, ένας έλληνικός άντρας, και ή φροντίδα αυτή είναι δική μας, έτσι δεν είναι, καπετάν Μαθιέ;

Αντι για άλλη άπάντηση ο γερο-φαράς έσπρωξε το παιδί στην αγκαλιά των φίλων του λέγοντας με σοβαρή φωνή:

— Ναι, έχετε δικιο. Πρέπει να γίνη άντρας σωστός, μα εγώ είμυ άγούρος ότι θα γίνη μια μέρα. Έ, μικρέ; Αυτό το έδειξες κιόλας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πραγματικά, ο καπετάν Μαθιός δεν βγήκε γελασμένος. Ο Γιάννης πραγματοποιήσε όλα όσα περίμεναν άπ' αυτόν όταν ήταν παιδί. Οι μέρες κύλησαν, οι χρόνοι πέρασαν. Ο μικρός μεγάλωσε. Έγινε άξιωματικός του ναυτικού, γενναίος, μορφωμένος και άξιος και πήρε την άγαπημένη του Σούζη γυναίκα του. Είναι εύτυχημένος και σκορπίζει γύρω του την εύτυχία, γιατί δεν έχασε τη δυστυχία των παιδικών του χρόνων. Η καρδιά του άναπτύχθηκε όπως και το μυαλό του, και όταν συναντά στο δρόμο του φτωχούς και δυστυχημένους, νοιώθει την μεγαλύτερη εύχαρίστηση άνα-

«Την άλλη στιγμή βρισκόταν κιόλα στην αγκαλιά των άγαπημένων του φίλων...» (Σελ. 487, στ. α').

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Καλή όρεξη!

είδες την τύχη του—μω γράφεις από 16 Αθούστου—'Ελαβα και το νέο κ' ελπίζω, αυτή τη φορά, να μην περιμένεις τόσο.) **Κισσόν των Βράχων** (Ελαβα, περαστικά!) **Ατταβόριον** (Ελαβα, ευχαριστώ) θερμά συλλυπητήρια για το θάνατο του ποιητού.) **Βρυσούλαν** (τί να γίνει, οι έποχές αλλάζουν, τώρα χωριό σας δεν μπορεί ναχη και το χειμώνα την κίνηση που έχει τώρα το καλοκαίρι;) **Χωρίς Φτερά** (πάντα θέλει κανείς την αλλαγή) γι' αυτό και συ βαρέθηκες το καλοκαίρι, μ' όλες τις διαπλάσεις που μόχεσε στέ χωριό σου, και τώρα ποθείς το χειμώνα...) **Κέρην Δέκαν** (Ελαβα όλες τις λύσεις: τα Μ. Μυστικά στέλνονται σε άνοικτο φάκελλο και πλήρώνουν λιγότερο από γράμμα, αλλά τί γραμματόσημο να βάζεις για το Έσωτερικό, και τί για το Έξωτετικό, πρέπει να ρυθίσης στο ταχυδρομείο είδα πόση επιτυχία είχε η παραστάση του σχολείου σας' εγχε!) **Γολιάθ** (άδικος ο κόπος σου γιατί η προδοσία έχει λήξει πρό πολλού' ωστόσο βρήκα πολύ δικαιολογημένη την προτίμησή σου και καλή τη σχετική έκθεση) **Αειδίδα** (έτσιλα' τώρα βέβαια θα είσαι στην Αθήνα και περιμένω να μου γράψης πολλά, χωρίς φάβο μην χάσης το βαπόρι) **Δανάη** (καλή άρχη λοιπόν και καλή επιτυχία! τίποτα δεν παρεξηγώ, έννοια σου!) **Νυχτολούλουδο** (τό λυσόχαρτο ταχυδρομικός στοιχίζει δρ. 3, 50' μην άργήσης πάλι) **Πονηρή Γατίσαν** (περαστικά!) **Κουκίτσαν** (συμφωνώ' κάτι καλό θα βγί από το «θαλάσ' σας») **Φραναίαν** (θα είδες ότι το ποίημα σου άκρίθη' περιμένω άλλο' πρόσζε το μέτρο' οι στίχοι σου δεν είναι όμοιοι) **Τετραπέρατον Μυτιληνών** (αυτό, θα είδες, σου ένέκρινα' για το κομμάτι θα σου πώ άμα το διαβάσω) **Θλιμμένη Γοητεία** (καλή διασκέδαση, περιμένω) **Καπετάν Φάντασμα** (τό ένέκρινα) **Κορφοβοούνι** (έτσιλα) **Κυρά Φροσύνη** (δέν είναι αλήθεια' φέτος στο Έθνικό θα παηθοδν: το «Φιντανάκι» του Χόρν, ο «Μπαύρον» του νέου Αιδωρική, ο «Βασιλικός» του Μάτση, «Η επιστροφή άπ' το Γολγοθά» του Άθανασιάδη κι' ένα του Εσνοπούλου που ο τίτλος του δέν είναι άκόμα γνωστός' πέντε ελληνικά έργα σε μία περίοδο είναι πολύ άρκετά βραβεύο έτσιλα) **Σπειροτόπουλο** (αυτό, καθώς είδες, σου ένέκρινα) **Ζακυνθινή** **Αερογαλιάν** (κάτι λάθος στο φωνήενμο θα έγινε) **Ελληνικό Αερογάλι** (Ελαβα, ευχαριστώ, έτσιλα) **Τάσον Λούζην** (Ελαβα, ευχαριστώ) μένει βπόλοπο στη διάθεσή σου δρ. 19, 70) **Ρούλην Γιαννακόπουλον** (χαίρω που είσαι τώρα έντελώς καλά και σε περιμένω με τον καινούργιο χρόνο στην κίνηση) **Αταλάντην** (γράμμα σου με λύσεις και δρ. 9 για λυσόχ. δέν Έλαβα' και μπορείς να τάς ξαναστείλης) **Βέδαν, Χρυσόγειρο**, κτλ. κτλ.

Είς όσας άπιστολάς Έλαβα μετά την 30 Αθούστου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομητά παρακαλούνται να δηλώνουν άμέσως την νέα των διεύθυνσιν εις το γραφείον μας άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά την έκτύπωσιν της νέας ταχυίας. Άλλως δέν εύθυνόμεθα διά την άπώλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πός κάθε παραγγελία σας, για να έντελείται άμέσως, πρέπει να συνοδεύεται και με μία ταχυμένη ταχυία, άπ' όστις με τις όποιες σας στέλνεται το φύλλο κάθε έδομάδα.

ΕΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ του 266ου Διαγωνισμού Λόσεων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δευτά μέχρι της 9 Νοεμβρίου.

470. Δεξιόγραφος
 Τρεις νότες άπ' τη μουσική
 Μαζί μ' άντωνυμία
 Και κάποια μικρή νήσο
 Ένώνουνται για να γενή
 'Ο κόλπος μ' εύκολία
 Που ξάφνου θάναικρούσθαι.
 Ρωμάλιος Πιταρίκος

471. Μεταγραμματισμός
 Είμαι πόλη ελληνική,
 Τάραχικό μου άν άλλαχθί,
 Όπλο άγγέλου θα ίδιη
 Που παλιοί τόχαν όπλίται.
 Σεληνιώτικος Έριζαν

472. Αναγραμματισμός
 Άνθρωπος και τετραπόδα
 Μά και πουλιά στίζω
 Αναγραμματιζόμενον
 Τα πλοία... καταρτίζω.
 Δεκαπεντατής Όνειροπόλος

473. Αίνιγμα
 Το άρσενικό μου παίζοντας
 Θα σας ευχαριστήσω.
 Το θηλυκό μου βροσκαται
 Στα σπίατα έμπρός και πίσω.
 Τοξιδιώτης

474. Δίγυον
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *
 * * * * * * * * * *

475. Κρυπτογραφικόν
 12345671 = Μέγας
 2345571 = Θεός
 3417 = Ρήμα
 43541 = Πολεμοφόδιον
 5671 = Θηρίον
 61162 = Άριθμητικόν
 741 = Τρόφιμον
 Πειραιωτάκι.

476. Έπιγραφή
 Ο Υ
 Α Ι Τ Ο
 Ι Σ Η Τ Τ Η
 Μ Ε Ν Ο
 Ι Σ
 Ζητείται ή άνάγνωσις.
 Άδν Κιχώτης

477. Παυίλη Άκροστιχίς
 Το πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθεν ζητουμένων λέξεων, το δεύτερον της δευτέρας, το τρίτον της τρίτης και το τέταρον της τεταρτης άποτελοδν διάσημον θαλασσοπόρον:
 1, Θεός της γεωργίας; 2, Άθηναίος στρατηγός και πολιτικός; 3, Στρατηγός Θηβαίος; 4, Κράτος της Ν. Αμερικής.
 Τριφασικόν

478. Έλλειποσύμφορον
 η - ου - ου - ου - ας
 Μυστηριώδης

479. Γότφος
 L I N M
 Δημήτριος Αγγρινός

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. **Ασκήσεων του φύλλου 26**
 299. Δήκρυθος (Λύκος, θάξ). — 300. Θύρα-θήρα.— 301. Έλβα-βατα.— 302. Μετοχή (με το Χι).— 303. Β Ι Α 804. ΙΠΠΟΠΟ- Β Ε Ρ Α ΤΑΜΟΣ (Πά- Β Ι Α Λ Α τμος, όποιός, τό- Β Λ Ε Μ Μ Α μος, άμιμος, μί- Β Ε Ν Ε Τ Ι Α σος, Σάμιος). — Β Υ Ζ Α Ν Τ Ι Α 305-309. Διά του Β Α Β Υ Λ Ω Ν Ι Α Ρ: Ρώμος, κρέας, (ή κρέας), γάκος, σήμα, πόρος.— 310. Ζήσος, μάη μου, να φάς τοιφύλλι.— 311. Καθ' έμπόδιο για καλό (κά θ, έν πο δύο, γιακά λώ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με όπλή στοιχία δρ. 6, το ελάχιστον τμήμα. Πέραν των 10 λέξεων 30 λεπτά ή λέξη με πάγια δέ στοιχία δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. Ό χωριστός στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομητά πληρώνουν τα διατά. Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.

[ΑΓ'—518]
Ροδόγειη, Ελαβα ευχαριστώ' προσορι-νά μου είναι άδύνατο, άργότερα ναί. **Θλιμμένη Γοητεία**

[ΑΓ'—519]
Λυσόχαρτο, γιατί δέν άνταποδίδεις τετραδιάκια; — **Άλκυονίς, Γαλιάνδρα**

[ΑΓ'—520]
Εχεις λάθος, **Άγριομαγαρίτα**, ο **Νάγμισσος** κοιτάζεται, και συχνά μάλιστα, σταν καθέρπη!... **Έγχε**

[ΑΓ'—521]
Πρωτοπαλίνοντας στην κίνηση της Διαπλάσεως, άλληλαγραφώ με Έλουςες. Γράφατε: Κυρίαν Άλεξίω, Πατρός 56, Πάτρας διά: **Τσούχτρα**

[ΑΓ'—522]
Αζαίς, σε γνωρίζω, είσαι το όνομαστό **Μίκυ-Μάους**. **Τσούχτρα**

[ΑΓ'—523]
Ποιά εύγενικά καρδούλα θα μου άρνηθί την άλληλογραφία της; Περιμένω από πολλούς. Δίσις: (ΔΓ'—11). **Μποδύ**

[ΑΓ'—524]
Αγθίς, γιατί δέν άνταποδίδεις τετραδιάκι; Στείλε στη νέα Δ/ση: Οικία Μακροπούλου, Ααμία, για το **Άγκάδι**

[ΑΓ'—525]
Βραβεύομε άπό 30 άπαντήσεις: 1) Γρεναδιέρος, 2) Κ. Μαζαράκη, 3) Μενεξεδένιο Μπουκατάκι, 4) Καρδοκλέφτρα, 5) Μιρέγγ, 6) Κουρούρος, 7) Αίλας. **Ποιητίσινα των Δολλαρίων**, **Άγναστο Άερογάλι, Γλυκεία Παρηγορία**.

[ΑΓ'—526]
Σκνίπα, δέν έννοοσα από' έχεις μωλό περιορισμένο. **Άγρδ**

[ΑΓ'—527]
Σόβη, κομψήκες; Παράδες, υγαινετε; Όριέττα, χάθηκες; Άγρδ, Ζάν, πατινάρετε συχνά; **Σκνίπα**

[ΑΓ'—528]
Γόλα, ναι, θυμάμαι που μου χαρογελούσατε με το Νέλωνα και Καπετάν Φάντασμα Ε; (οι νεαροί που σε συνώδευαν!!) Άφού ήβρες πιά είμαι έπρεπε να γνωριστοίμε, ή μήπως είδες τη (ΑΓ'—465); **Χλόη**

[ΑΓ'—529]
Ορίεττα, άργοπέρησα λόγω άπουσίας. Δαμιανόν Τσόπον, Έσνοδοχέον Κρυστάλ, Άμαροσίου διά: **Κουκίτσαν**